

Sygn. akt **III AUa 354/23**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Roman Walewski

Protokolant: Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **R. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 11 stycznia 2023 r. sygn. akt IV U 981/21

oddala apelację.

	Roman Walewski	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.02.2021 r. znak: (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy R. M. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany wywodząc, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a zaskarżona decyzja jest krzywdząca.

Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. wyrokiem z dnia 11 stycznia 2023r. (sygn. akt IV U 981/21) zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 25.02.2021r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy R. M. prawo do renty socjalnej poczynając od dnia 1 stycznia 2020r. do dnia 31 marca 2022r. oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych.

Wnioskodawca R. M., urodzony (...), pierwszy wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej złożył w dniu 15.10.2004 r.

Organ rentowy decyzją z dnia 30.11.2004 r. znak: (...) odmówił wnioskodawcy prawa do renty socjalnej w związku z tym, że Lekarz Orzecznik ustalił, iż odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do listopada 2006 r.

Powyższą decyzję wnioskodawca zaskarżył do Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 06.04.2005 r. oddalił odwołanie.

Kolejny wniosek o rentę socjalną wnioskodawca złożył w dniu 10.01.2020 r. W związku z tym ubezpieczony został poddany badaniu, w wyniku którego Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 26.02.2020 r. stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, do 28.02.2023 r. Całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z uwagi na zgłoszenie zarzutu wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika, zgodnie z art. 14 ust. 2d ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17.12.1998r., sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 13.03.2020 r. podtrzymała w całości stanowisko Lekarza Orzecznika.

Decyzją z dnia 28.04.2020r. znak: (...) organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do renty socjalnej.

Pismem z dnia 16.06.2020 r. organ rentowy poinformował odwołującego o przeprowadzonej kontroli prawidłowości przebiegu i ustaleń postępowania orzeczniczego.

W związku z kontrolą prawidłowości orzekania w trybie nadzoru nad wykonaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy, określonego w art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, sprawa została ponownie przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 02.02.2021 r. ustalono, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Decyzją z 25.02.2021 r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do renty socjalnej,

U wnioskodawcy występują:

- stan po rozległym urazie czaszkowo-mózgowym w 14r.ż.,
- encefalopatia pourazowa - zespół czołowy,
- pourazowe uszkodzenie nerwu wzrokowego prawego,
- ZZA,
- padaczka,

Wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy od daty ubezwłasnowolnienia t.j. od 02.04.2019 r. na okres 3 lat. Niezdolność do pracy istnieje z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia.

W badaniu neurologicznym stwierdza się utrudniony kontakt słowny, bez objawów uszkodzenia nerwów czaszkowych, bez niedowładów. U wnioskodawcy występują zaburzenia zachowania związane z uszkodzeniem płatów czołowych. Biorąc pod uwagę decyzję sądu o konieczności ubezwłasnowolnienia wnioskodawcy w związku z problemami w jego

funkcjonowania w życiu społecznym, zasadne jest uznanie całkowitej niezdolności do pracy od dnia decyzji sądu. Wnioskodawca wymaga opieki i pomocy osób innych. Nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawca był całkowicie niezdolny do pracy od daty ubezwłasnowolnienia t.j. od 02.04.2019 r. na okres 3 lat. Obecnie, od kwietnia 2022 r., należy uznać częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat, t.j. do kwietnia 2024 r.,

U odwołującego występują organiczne zaburzenia osobowości. Jednak pod względem możliwości poznawczych odwołujący dobrze funkcjonuje. Badanie pamięci wskazuje na nieznaczne obniżenie jej procesów. Nie jest objęty opieką psychologiczną. Z psychologicznego punktu widzenia odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, sąd I instancji wydał powyższy wyrok uznając, że odwołanie okazało się częściowo uzasadnione.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał art. 4 ust. 1 ustawy z 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 982 ze zm.).

Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 tego przepisu przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (ust. 2), a ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje Lekarz Orzecznik na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17.12.1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 5 ww. ustawy). Podstawową więc przesłanką warunkującą uzyskanie prawa do renty socjalnej jest stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy.

Ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r. Nr 748 ze zm., dalej jako: ustawa o emeryturach i rentach z FUS albo ustawa emerytalna), stosując odpowiednio, między innymi, art. 12-14 tej ustawy (art. 5 i 15 ustawy o rencie socjalnej).

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał na treść art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej.

Jak podkreślał sąd I instancji, rzeczą sądu w przedmiotowej sprawie było zatem ustalenie, czy wnioskodawca spełnia wymogi wynikające z ww. przepisów, w szczególności czy jest całkowicie niezdolny do pracy.

Dokonanie ustaleń w spornym zakresie wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., co oznaczało konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych dysponujących specjalistyczną wiedzą odpowiednią dla dokonania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

W tym zakresie Sąd Okręgowy skorzystał z opinii biegłych i nie znajdując podstaw do ich podważenia, w całości oparł się na ustaleniach biegłych sądowych neurologa, psychiatry i psychologa.

Biegła sądowa neurolog wskazała w swojej opinii, że wnioskodawca był całkowicie niezdolny do pracy w okresie od 02.04.2019 r. do 31.03.2022 r., a od kwietnia 2022 r. należy uznać jego częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat.

Uzasadniając przyjęcie całkowitej niezdolności do pracy w okresie powyżej wskazanym biegła podała, że w badaniu neurologicznym utrudniony był z wnioskodawcą kontakt słowny, bez objawów uszkodzenia nerwów czaszkowych i bez niedowładów. Występowały u wnioskodawcy zaburzenia zachowania związane z uszkodzeniem płatów czołowych.

Niezdolność do pracy u wnioskodawcy istnieje z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia.

Natomiast od kwietnia 2022r. u wnioskodawcy nastąpiła poprawa kontaktu słownego. Nadal wnioskodawca ma problemy z funkcjonowaniem w społeczeństwie. Nie może wykonywać pracy przy maszynach w ruchu, na wysokości

i w godzinach nocnych z powodu rozpoznanej padaczki. Od kwietnia 2022 r. wnioskodawca jest zatem częściowo niezdolny do pracy na okres 2 lat.

Sąd Okręgowy uznał opinię biegłej sądowej neurolog M. D. za wiarygodną.

Opinia została sporządzona wnikliwie i rzetelnie, wyczerpująco i szczegółowo wyjaśnia istotę stanu zdrowia wnioskodawcy z uwzględnieniem posiadanych przez biegłą wiadomości specjalnych. Opinia została sporządzona przez lekarza specjalistę od schorzeń wnioskodawcy, po zbadaniu wnioskodawcy i po zapoznaniu się z jego dokumentacją medyczną.

W opinii uzupełniającej biegła sądowa ustosunkowała się do zarzutów stawianych opinii podstawowej..

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw w rozpoznawanej sprawie do kwestionowania trafności opinii biegłej sądowej i jej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd pominął wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego lekarza neurologa wskazując na przepis art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.

Jak stwierdził, potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 4.08.1999r., I PKN 20/99, OSNP/22/807).

Potrzebą taką nie może być jedynie przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy, decydują bowiem potrzeby sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 22.06.2001r., II UKN 446/00, OSNP 2003/182).

Samo niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1974r., I CR 562/24, Legalis).

Zdaniem Sądu Okręgowego opinia biegłej sądowej neurolog M. D. była jasna, spójna i wyczerpująca.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt I sentencji wyroku, zaś na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Wyrok ten apelacją, w zakresie jego pkt I, co do zmiany zaskarżonej decyzji, zaskarżył pozwany organ rentowy zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy od 02.04.2019 r. na okres 3 lat, podczas gdy okoliczność ta nie została dostatecznie potwierdzona w zebranych materiale dowodowym;

II. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku w oparciu o niepełny materiał dowodowy, poprzez niedopuszczenie następnie nieprzeprowadzenie dowodu z ostatecznego stanowiska biegłego sądowego psychiatry, który w opinii głównej wskazał, że celem adekwatnej oceny i wydania pełnej opinii konieczne jest powołanie biegłego psychologa, zatem wydana opinia psychiatry biegłego sądowego z dnia 04.04.2022 r. miała charakter wstępny;

III. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez pominięcie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii drugiego biegłego sądowego neurologa na okoliczność ustalenia ,czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i na jaki okres (art. 217 k.p.c.), który miał wpływ na wynik sprawy, w szczególności ,gdy powołani biegli tj. psychiatra oraz psycholog nie stwierdzili, iż odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy;

IV. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty socjalnej na okres od 01.01.2020 r. do 31.03.2022 r.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie: uchylenie wyroku jako wadliwego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

Odwołujący nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka winna ulec oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji przeprowadził wystarczające dla podjęcia rozstrzygnięcia postępowanie dowodowe, a zebrany materiał, wbrew twierdzeniom apelacji, poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący R. M. był całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

W myśl przepisu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (j.t. Dz.U.2023.2194.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Stosownie do treści art. 4 ust. 2 ww. ustawy osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Zgodnie z treścią art. 5 w/w ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do art. 15 ustawy o rencie socjalnej, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio m.in. art. 12-14 oraz art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1251) całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 u.e.r.).

Przechodząc do rozważań sądu I instancji w przedmiocie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem jego niezdolności do pracy, Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z twierdzeniami Sądu Okręgowego. Postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do stanu zdrowia R. M. i jego wpływu na zdolność do pracy odwołującego.

W tym miejscu podkreślić należy, że sąd, jako że nie ma wiadomości specjalnych, musi w tym zakresie oprzeć się na wiadomościach uzyskanych od biegłych sądowych.

Stąd też ocena sądu pierwszej instancji w zakresie stwierdzenia, czy odwołujący był całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed 18 -tym rokiem życia lub podczas nauki w szkole, musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stwierdzonych u niego schorzeń.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że dowód z opinii biegłego jest wówczas w sprawie dowodem głównym i nie może być zastępowany innymi dowodami ani zeznaniami świadków, stron, ani też opinią lekarza prowadzącego danego ubezpieczonego.

Dla prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego, Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z dziedzin, odpowiadających schorzeniom R. M..

Również w ocenie sądu odwoławczego, stan zdrowia odwołującego, pod kątem jego zdolności do pracy, trafnie ocenił biegły sądowy neurolog. Jego opinia - w kontekście wszystkich okoliczności dotyczących odwołującego, musiała być uznana za przekonującą, trafną i wystarczającą do podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. Opinia ta znajduje bowiem oparcie w ocenie zdolności do pracy dokonywanej na etapie postępowania przed organem rentowym praktycznie przez wszystkich lekarzy orzeczników dokonujących takiej oceny.

W trakcie tego postępowania oceny tych lekarzy były spójne, konsekwentne i przekonujące.

Dodatkowo należy podkreślić, że Lekarz Orzecznik w orzeczeniu z dnia 26.02.2020r. nie tylko uznał że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, ale - że jest również, na okres 3 lat, niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Na skutek zgłoszonej wadliwości orzeczeń, zdolność do pracy badanego była weryfikowana przez Komisję Lekarską ZUS.

Komisja ta, orzeczeniem z dnia 2.02.2021r. uznała, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, do marca 2023r.

Przy tym, zarówno Lekarz Orzecznik jak i Lekarze Orzecznicy Komisji Lekarskiej ZUS, uzasadniając swoje stanowisko, wskazywali na ocenę zdolności do pracy odwołującego dokonaną przez lekarza konsultanta psychiatrę ZUS.

Tak więc nastąpiła cała seria jednoznacznych, korzystnych dla odwołującego ocen, która znacznie później zastąpiona została oceną o braku całkowitej niezdolności odwołującego do pracy i to bez bliższego wskazania, w czym się przejawia i na czym polega poprawa stanu zdrowia badanego.

Zmiana oceny w/w lekarzy orzeczników nastąpiła bowiem dopiero po roku od ich ocen – orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2.02.2021r., przy czym w orzeczeniu tym nie podano, na czym polega poprawa stanu zdrowia odwołującego.

Biegły neurolog w opinii głównej i uzupełniającej wskazał na zaburzenia zachowania będące następstwem uszkodzenia płatów czołowych podczas wypadku.

Te zaburzenia potwierdził również opiekun prawny całkowicie ubezwłasnowolnionego odwołującego, wskazując na występujące u odwołującego brak jakiejkolwiek odpowiedzialności, brak obowiązkowości, samodyscypliny, podejmowanie nieracjonalnych decyzji, szybkie zniechęcanie się nawet do zwykłych prostych czynności podstawowych.

Powyższe znalazło również wyraz w opinii biegłego psychologa.

Z urzędu Sądowi Apelacyjnemu wiadomo, że podejmowanie nietrafnych decyzji finansowych samo w sobie najczęściej nie jest jedyną podstawą do całkowitego ubezwłasnowolnienia. Muszą występować również inne przesłanki, z których wynikać musi niemożność samodzielnego funkcjonowania społecznego.

Opinia neurologa nie jest zatem odosobniona (lekarze orzecznicy, konsultant ZUS) ,a nawet nie jest sprzeczna z opiniami pozostałych biegłych powołanych w sprawie ,ponieważ biegły psychiatra ocenił odwołującego 8 miesięcy po badaniu przez neurologa, a psycholog- po upływie 10 miesięcy, a do tego czynili to w czasie, kiedy -również w ocenie biegłego neurologa, odwołujący nie był już całkowicie niezdolny do pracy (obie opinie tj. psychiatry i psychologa miały miejsce po 31.03.2022r.).

Dodatkowo należy zauważyć, że podnoszona przez apelującego, jako argument za zmianą zaskarżonego orzeczenia, zdolność do pracy w warunkach zakładu pracy chronionej, w żadnym razie nie stoi na przeszkodzie uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy na otwartym rynku pracy.

Wskazać należy, że opinie biegłych lekarzy sądowych powołanych przed sądem I instancji zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez sąd I instancji zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Co istotne i o czym była mowa wyżej, nie były też ze sobą sprzeczne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było zatem konieczności dalszego uzupełniania postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opiniach, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii, w szczególności biegłego neurologa.

Podkreślić w tym miejscu należy, że samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15.02.1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18.02.1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., nr 4, póź. 64).

Odmienne stanowisko oznaczałoby, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439).

Nadto wskazać należy, że Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Reasumując – w realiach niniejszej sprawy, z przyczyn wskazanych wyżej, nie sposób zasadnie twierdzić, że Sąd Okręgowy podejmując rozstrzygnięcie uczynił to z naruszeniem art.233 § 1 k.p.c. tj. naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. Nie naruszył również zarzucanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sąd Apelacyjny, na podstawie art.385 k.p.c., oddalił apelację.

Roman Walewski